

მანანა რომაშვიდი

თავისკაცობის სახელი

(ბათუმის მუშაკთა კლუბი)

მედიაციის პირობები:

- წინამძღვარი — დედა (50 წლის)
- მონაზონი — შვილი (35 წლის)
- გოგონა — ძმის (15 წლის)

I სურათი

მედიაციის დასრულება მოხდა. რომელიც ზღვის ნაპირის მდებარეობს ზღვისპირა. მანანა, მადრიდის ჩრდილოეთით და მონაზონი. ამ კონსტანტინეს სიტყვას გამო, წინამძღვარსგან შეუჩინებლად, უბრალოდ კლუბი (უბრალოდ).

მონაზონი. საშინაოდ დაცხა, რა გვეუბრება, სუნთქვაც კი ჭირს.
წინამძღვარი. ბუღს ნუ უმდურს, დედა!..
მონაზონი. მომიტყევეთ, დედაო, ვერ გადავიჩვენო წუწუნს, მე ცოცხელი..
წინამძღვარი. რასაკვირველია!.. ადამიანის სული ინახავს თავის ოღონდს.
 ჩვევებს, ძვირად მხოლოდ ის არის, ვისაც თავის ძლიერ შეუძლია! (მონაზონი გადუბნის ისწორებს. ისმის ცემინების ხმა — ერთხელ, ორჯერ, სამჯერ... შვილის გოგონა წიგნით ხედში. კამის სახელოთი იწმინდს ცხვირს.) რა მშვენიერი ხარო, შვილო ჩემო!
გოგონა. უიშე, ნუ მარტყენო, დედაო!..
წინამძღვარი. რას ამბობ? სიღამაზე ხომ ღვთის ნამოთხეია!.. მონაზონი

ღი უნდა ვიყოთ, თუკი წიდად გვჩვენა ეს მედნიერება, არადა მაინც მაგლი უნდა ვუძღვინათ უფაღს...

გოგონა: ნაიხე?
წინამძღვარი. კო, მაინც, თუ სხეულის მიანიჭებს ჩვენი თავის საამებ-
 ღად.
გოგონა. სხეას რომ შეშურდეს?
წინამძღვარი. შეშურდეს?
გოგონა. კო, რომ შეშურდეს?!
წინამძღვარი. კო, მაგრამ, რა იცი, რა არის შური?
გოგონა. ვერძნობ, ისე... აი, უბრალოდ დღეებში...
წინამძღვარი. თქვი, თქვი!
გოგონა. იქნა მზრიდან ისეთი ნაზი მუსიკის ხმები მოდის...
წინამძღვარი. დამთავრე! შერე!
გოგონა. მეტი არაფერი, ისე... უბრალოდ, მომწონს...
წინამძღვარი. მოგწონს, არა?.. ღა შენ გინდა უყურო ღა ვაუბრო იმ ბინ-
 ტურ განთმებში?
გოგონა. ვედაო, რა არის ბინტური გართობა?
წინამძღვარი. მაგას გარიდებ სწორედ. მომყვე, შვილო, მე ღა ვახდები...
გოგონა. თქვენწინაში?!
წინამძღვარი. არა! ყველა ადამიანის ვაღია, ცვალოს ემსგავსოს უფაღს...
გოგონა. კი, მაგრამ, მე რამე ქადი ვარ? (მონაზონი იცინის).
წინამძღვარი (მონაზონს). გარემო! (გოგონას) მოეშვი იმ მხარეზე
 უთქვს.
გოგონა. იქ ხომ ჩემნელა გოგონებაც იქნებიან?!
წინამძღვარი. შენ ვავიწყებია, შვილო ჩემო, რომ სიმშვიდეს არც ვაბთო-
 ბა მოგანიჭებ, არც სიამოვნება...
გოგონა და წინამძღვარი (ერთად). არამეც სული შენი!
მონაზონი. ვეშმარიტად!
წინამძღვარი. ხო, მართლა, გუშინ დიდი შენოწინოუდება მოგვივიდა.
გოგონა. რა კარგია! ნეტა მურაბები თუ არის? (მონაზონი იცინის)
წინამძღვარი. ჩვენთვის დავითოვებთ მცირედს, დანარჩენს ვავუგზავნიო
 ოზოდ თავშეთა თავშესაფარს.
მონაზონი. (ჭირს უვარდება, ტყვეება) ვაიშე!..
წინამძღვარი. (გაბრაზებით) ველოდი, რომ ვაგიტყვეობდა!
მონაზონი. ვეფიცებით, ეს ჩემდა უნებურად მოხდა!..
გოგონა. ნეტა, მეც ვიყოდე, რა მედის ცხოვრებაში, გამარჯვება თუ...
მონაზონი. (წინამძღვარს გასაგონად) უკოდეგლობა გამარჯვებაა. გა-
 მოცდილი შაკქვს, ჩემო პატარავ, ყველა ამქვეყნიური ამოღება. ერთ
 ჩემს მეგობარს სიკვდილის წინ აღმოხდა: ხსნა ხან სასმედიში ვეძე-

შე, ხან — სიყვარულში, ხან — ღმერთში, მაგრამ არსად გოგონა...
წინამძღვარი. რას ამბობ?

მონაზონი. (შეშვრთადი) სანამ სულს დაიღვდა — ღმერთო, შენ მიშვე-
ლო! — თქვა და მიიცვალა.

წინამძღვარი. მოდოს მაინც სწორ გზაზე შემიყვარა!

გოგონა. ეგდომ, ომა ვამოუბრებდა, რა ვქნა?

წინამძღვარი. თმა? ჰო, მოკცე მცენარეულ ზეთს და შეიზადე...

გოგონა. მართლა, რას ამბობდით?

წინამძღვარი. მოდოს მაინც სწორ გზაზე შემიყვარა—მეთქი, საცოდავო...

გოგონა. (იზმონება და ამოწმანბნის) რაფხელობით ეს წმინდა ადგილიც
კი რაღაც თავისებურად ყარის!..

წინამძღვარი. რა თქვი, ყარსო?

გოგონა. ჰო, ყარს! (სრულტუნებს) აი, გაცოცხლდიც კი ვგრძობ.

წინამძღვარი. ღმერთო, ნუ უწყენ! (იხმის ზარების რეკვა) ღოცვის ღრთა,
მოემზადეთ!

(გაღიამ)

II სუკათი

(იღვდოთათი. გოგონა საბოეს მონაზონს, რომელიც განმარტვლად ზის, ჯვრ-
დზე უღვეს საქარვთ.)

გოგონა. მოწყვნიღობისაგან დამის ვიყმუდვო!..

მონაზონი. შითხარი რამე?

გოგონა. შენც რომ არ იყო, მერცი, აღმათ ვავვიყვდუბოდი... მოგონებგო
მაინც მჭონდეს...

მონაზონი. ეპ, ბუღი, მოგონებში მტანჯავს სწობნე. შენ არ იცი, რა
მეგნიერი ხარ, არაფერი რომ არ გინახავს.

გოგონა. მე ხომ მენი შლანბებით ვცხოვრობ. იცი, როვობ მინდა, მერ-
ცი, ამ ცივ მონასტერში რაღაც ისეთი გავაყვთო, რომ გავათბო, გა-
ვახადისო აქაურთა...

მონაზონი. ნუ სუდელობ. შენ საქმეს მიხედე!

გოგონა. ეპ! აქამდე ხატისს მაინც ვალოდებდი ვუღს. ახდა ესეც აღარ მა-
რობს. სომ არ დაიღვდე?

მონაზონი. ცოტა მეძინება, მაგრამ არა უშავს.

გოგონა. უი, მართლა, მერცი, იცი რა სიზმარი ვნახე?

მონაზონი. ოპ, ეს შენი სიზმრები... შე პატარა ცრუბენტიდავ...

გოგონა. არა, არა, მომიხმინე, არ გატყუებ.

386

მონაზონი. ჰო, ვისწენ!

გოგონა. ეს იყო სასწაული, მერცი. ერთი შლვას და მზეს უყვარდათ
ერთმანეთი, მაგრამ არ უმხედდნენ...

მონაზონი. კი, მაგრამ, რატომ?

გოგონა. არ უიცი, აღმათ, ობიჯე ძალიან ძლიერ და გოგონა... ზოდა, უყ-
ბად ვხედავ, რომ მზე მოცურავს ზღვაზე და თან მხარზე ზურჯინი-
ვით პკოდს წინ მთვარე, უკან — დედამიწა. მაღლიდან ეარსკვლავე-
ში უნათებენ და ასწაქლიან გზას ნაპირისკენ... ჯერ არ ნახო, როცა
მოკრები, მერც გაჩვენებ!.. იცი, ვაგარვარებუდი იყო და ორთქლი
ასლიოდა.

მონაზონი. ვის, ვის ასლიოდა ორთქლი?

გოგონა. ვის და... მზეს. მერც მოხდა საოცრება: ნაპირზე რომ მოცურდა,
დაპატარავდა, დაპატარავდა და აორთქლდა. უცაად ხნა გათამა: დამ-
შვიდდით, ისეც ამოვად!.. და დაეგა ყვედაღვრთ თავდაყირა... რომ
გამოჩეულიდა, მთად ოფდში ვცურავდი... ნუ გეშინია, თმიდად მაც-
ვია, წინდებიც ამოვიცვო.

მონაზონი. ში! იცი, შენმა სიზმარმა ერთი ამბავი გამახსენა.

გოგონა. ნამდვილი ამბავი?

მონაზონი. ჰო, აღმათ ნამდვილი, რომელიც ძალიან დიდი ხნის წინათ მო-
ხდა... გაიქვეცი, ნახე, წინამძღვარი სომ არ მოდის?

გოგონა. ოღონდ ჯერ ნუ შეხედავ! (მიდის ფუხაკრეფით, ისეღება და
პრუნდება) არა, მეონი მალშია ჩასული. მერც?

მონაზონი. თურმე, აქ, ჩვენს ნაპირზე ცხოვრობდა ერთი გოგონა, რო-
მელიც კომეში იყო გამოკეტილი...

გოგონა. კი, მაგრამ ვინ ჩაკვლა?

მონაზონი. აღმათ, მამამისა, იმიტომ, რომ ძალიან დამაში იყო, დარა-
ჯად მიუჩინა გამზრდელი მამიდა. მეონი ჯენის ხმაა...

გოგონა. (ისეც იხედება და ბნუნდება) არა, მოგჩვენა. მერც?..

მონაზონი. გოგონას უყვარდა ჭამუკი, რომელიც სათნოების ზღვის გა-
დაღმა ცხოვრობდა...

გოგონა. რომელია სათნოების ზღვა? (ირონიით) ეეს?

მონაზონი. ჰო, ამ ზღვას ერქვა სათნოების ზღვა. იმ ადგილს კი, აგერ
რომ მოჩანს, თავუარავანი.

გოგონა. არ გაჩნძრე!

მონაზონი. ჭამუკი თურმე ყოვედღამე დოდაბეზასხრული ვადმოცურავდა
ამ ზღვას და მოდიოდა გოგონას სანახავად...

გოგონა. კი, მაგრამ რად უნდოდა დოდაბეზი?

მონაზონი. რად უნდოდა და... რად უნდოდა მზეს დედამიწა და მთვარე
მთარზე გადაკიდებული?

გოგონა. ესეც სიზმარი სომ არაა?

მონაზონი. ეს ნაშტები აღნიშნავს. შენა სიზმარში ხომ ვარსკვლავები უხა-
ტებდნენ? ვნახ, აქ გოგონა ანთებდა საბთების სატყვედთან და ამ
შუქს მოსწყვეტდა ჭაბუკი. დაამთავრე?

გოგონა. რა? ა, ნახატით? არა, სუდე ცოტა დაამჩნია.

მონაზონი. ერთხელაც ზღვა საშინლად აღუცდა. ჭაბუკმა მანც შეეცრა,
მაგრამ...

გოგონა. დაიბნო, რა თქმის უნდა!

მონაზონი. ოჰ, რა სუდეწასული ხარ, რუფი. მო, დაიხრჩო. გოგონას რა-
ეძინა. მამიდამ ისარგებლა ამით და საბთელი ჩააქრო. ჭაბუკს გზა
აუბნა და...

გოგონა. კი, მაგრამ რა იცო, რომ დაიხრჩო?

მონაზონი. მერტვ დიდი იპოვებს მისი პერანგი ზღვის ხაზისას.

გოგონა. მარტო პერანგი იპოვეს?

მონაზონი. მო, მარტო პერანგი, წაფი, გაიხრჩე!

გოგონა. (მიღის, იხედვება და შრუტდება) ვინ იპოვა? არ მოდის...

მონაზონი. აბა... შეთვევნივთა.

გოგონა. ვანა ეს იმას ნიშნავს, რომ დაიხრჩო?

მონაზონი. რუფი, ნუ ჩამაცრვდი! მე კი არ მომიჯიყინა, ამბავია ასეთი
და...

გოგონა. როგორ, შენ აბ გინდა, რომ ცოცხალი იყოს?

მონაზონი. ოჰ, რა ბავშვი ხარ! მოდის!..

წინამძღვარი. (შემოდის. წამოსდების ფეხს გამბუდ დაფს და წაიფორთხი-
დებს) ეს რაღაა?

გოგონა. (დაბნეული) გეფაცვებით, მე არ იცი... თუ ასე მოხდება...
მარტო არ ვიცოდი...

წინამძღვარი. უკვე პატარა აღარ ხარ, შვილო!

გოგონა. მერცხი მეუბნება, ბავშვი ხარო, თქვენ — პირაფით, პატარა
აღარ ხარო... მე ხომ ნხოლოდ ჭინკა დავაბი...

წინამძღვარი. რა ჰქვინ?

გოგონა. ჭინკა დავაბი!..

წინამძღვარი. ღმერთო ჩემო! რა ჭინკა, სად, ბისთვის?

გოგონა. სივრცის ორ წიგნში — თავით და ფეხებით...

(წინამძღვარი შეამჩნევს ნახატს)

წინამძღვარი. ეს ვინაა?

გოგონა. (თვითონვე გაოცებულია) არ ვიცი!..

მონაზონი. (მიღის ნახატთან) რა მოხდა?

წინამძღვარი. (ხმას უწევს) ვინ არის ეს უტიფარი სახის ბიჭი?

გოგონა. არ ვიცი!..

მონაზონი. მე შეგონა, მე მხატვარა...

წინამძღვარი. (ირონიით) საოცარი მსგავსებაა!.. საიდან ვადიხატე,
რუფი?

გოგონა. არსადამ...

წინამძღვარი. სად ნახე?

გოგონა. (დაბნეული, თავ თიქოს გადაცას იხსენებს) არსად...

წინამძღვარი. (ყვირის) არსად? მაშ, როგორ დახატე?

გოგონა. არ ვიცი... არა.

წინამძღვარი. ვინ არის, ვინ, ბოლოს და მოდის?

გოგონა. თავფარავნული ჭაბუკია!!!

(წამიერი პაუზა)

მონაზონი. ვინ??

წინამძღვარი. რა თქვი??

გოგონა. ჭაბუკი... ხო, ჭაბუკი... გალმა ნაპირზე ცხოვრობს...

წინამძღვარი. სად ცხოვრობს?

გოგონა. უფრო სწორად, ცხოვრობდა... იქითა ნაპირზე... მე, იცით... მი-
სი დახატვა არც მიფიქრია, უმრავლად, თავისთავად გამოვიდა... ხომ
ღამაზია, დედაო? თქვე, მერცხი!

მონაზონი. არ ვიცი... თქვენ რას იტყვით, დედაო?

წინამძღვარი. რა უნდა ისწავდო, შვილო, უკეთესი, ან რა უნდა გინდოდეს
იმზე შეჭი, ვიდრე შეცნო სარწმუნოების ჭეშმარიტება, რომელიც
გვიჩვენებს საუკუნო ნეტარებისა და ცოდვებისაგან თავის დაღწე-
ვის გზას... (წინამძღვარი იღებს და ხევის ნახატს). ღმერთო ჩემო!
სჯერ ეს საშინელი მიჭი, მერცხი ჭინკა... რუფი, შენთანად ჩემთან და
ნთუდი ღამე ერთად ვილოცებთ. დღეს არ ვივანშენებთ!

(წინამძღვარი ვაფის. გოგონა იწყებს ნახატის ნაღლევისა შევსებას, თავ-
ღირის)

მონაზონი. ვარჯი, პატარავ, დაწყნარდი!

გოგონა. (ჩუმად, გუდააწყვეტილ ტონის) რის გუდისთვის, რატომ დაძი-
ხია?

მონაზონი. გეყოფა, რუფი!.. (ჩუმრედიტ) მარტო, რატომ დახატე ჭაბუ-
კი წითელ პერანგში?

გოგონა. (ცრმებს იწმინდს კაბის სახელოთი) სიკვდილის ფერია, მერცხი!

მონაზონი. როგორ, წითელი სიკვდილის ფერია?

გოგონა. მო! სიკვდილი ხომ წეწამუდია... გაიხედე სატყვედში! ხედავ რა-
ოდად ჩამავად მივს? (მონაზონი იხედვება. სატყვედში მონანს საოც-

რაც წითელი მზე. შირქვარს იწერს). ეს, მერტი, მოცულობა მზეა.

(სტენა ბნელდება. მზე შეჩერდება და წითელ სარკმელზე)

1.1 სპრანო

(სასადლო. ოთახში იყოფება წინამძღვარი, რომელიც მელამლა სკამს წინაშე უდის. მისთვის მონაზონი და შენაქვა ახლოს ფარანს.)

მონაზონი: დილა მშვიდობისა, დედაო!

წინამძღვარი: ბუფის ხომ არ გაუღვიძია, მერტი?

მონაზონი: არა, დედაო, ჯერ არა.

წინამძღვარი: ეს რა გიტარავს ხელში?

მონაზონი: საბოტების ღარანი, გოგონას ოთახიდან გამოვიტანე, საბოტებთან იღო.

წინამძღვარი: უცნაურია..

მონაზონი: მეც უცნაულად მერყენა, დედაო. არ შეგიძინებიათ, რაღაც სპრანო ვახდა ამ შიღო დროს?

წინამძღვარი: ასაკიც ასეთი აქვს გოგონას, ნეტო, ახლა სულ უფრო ვა უფრო შეიძლება.. ბოცა ის მიჭი, ჭინკა, ეს დიდი საბოტო..

მონაზონი: რაღაც უცნაურ სიზმრებს მიყვება..

წინამძღვარი: ეს არაფერია, ფანტაზია აქვს საოცარი. არ ვახსოვს, ბავშვობაში რომ ამოიჩინა, ყაყუდლამე ჩემს ყუბში ოთახი ობობა იკრიბება და ქაღალცს თანამობენო.

მონაზონი: ჰო, მახსოვს.. საოცრად საყვარელი მავშვია..

წინამძღვარი: (აგბრძელებს სანას) მეც მას უფრო მეტი სიყვარულითა და მონდობებით ვზრდიდი, ვიდრე შეიღო შეიძლება გაზარდო, ვინაიდან ღმერთმა მარტებს. მაგრამ ის თავისი ბუნებით მუდმივად, შეწინააღმდეგება.. შენც დადიე წითელი ღვინო, მერტი, სასარგებლოა..

მონაზონი: რუფი გეწინააღმდეგებიათ, დედაო? (იახამს ჭიქაში ღვინოს).

წინამძღვარი: ჰო, თავისდა ურბურად, შეუენობდად შეწინააღმდეგება და რომ იცოდე, როგორ კმაყოფილებას ნგერის ეს გულის სიღრმეში? (შემოდის გოგონა) უკვე გაიღვიძე, შეიღო?

გოგონა: დიდი ხანია მღვინავს. ვანიმე, როგორ მშობა? ესე იგი დღეს შევამცვლი მშვენიერ დიდას და დავაყოფებ ჩაის (იახამს ჩიქაში ჩაის)

წინამძღვარი: რუფი, რას ვიგავს თვალში, დამე არ გეძინა?

გოგონა: როგორ არ მეძინა.. მთელი დამე მეძინა.. სინამართე კი არ მინახავს..

წინამძღვარი: ოჲ გეძინა, ხანთული რად გინდოდა?

გოგონა: ხანთული? აა, ჰო, ავანთე და მერე ჩამეძინა. უტყობა, დამჩნა. რა იცით, რომ მე ავანთე?

წინამძღვარი: შენს ოთახში იგვა სარკმელთან.

გოგონა: ჰოო, ადბათ დამჩნა.. ვისაუზნოთ რა! თქვენ არ იცით, რა ბედ-სიყუბი ვარ, თქვენ ამაყები არ იცით.. (მიუჯდება მაგიდას)

მონაზონი: ხედი დაიმაწე, რუფი?

გოგონა: უი, სულ დამავიწყდა, თმაც კი არ დამივარცხნია..

(გოგონა კვებუშობა)

მონაზონი: რას ფიქრობთ, დედაო?

წინამძღვარი: (იყუბება სადღაც სიგნეში) ჩემი მონაატეში წამოსვლის დღე ვახსენდა, მერტი.. ჩემს გამოგზავნებამდე მთელი ოჯახი ფეხბურთით დავდიოდით, დაჭრირუდებდით, თითქოს ვილაცას ან რაღაცას ეძინა.. ყველა ქალიშვილობის კაბა და სამკაული გავაჩქე. (ღვინოს წრუბავს ჭიქიდან) წამოსვლის წინ ეს დიდი სიჩუმე ჩემმა პატარა ძმამ დაარღვია. დღესაც ყუბში მიღვას მისი გავწიბული ხმა: „არ წახვიდე, დედა, შენ აქაც კარგი ხარ!“ და დედაჩემის გაყინული სიტყვები: „ჩვენც გვჭირებოდო, შეიღო!“

მონაზონი: არ გეზინოდათ, დედაო?

წინამძღვარი: არა, მერტი.. უბრალოდ, მივხვდი, რომ ჩვენ, ცოდედ ავამიანებს, ჩვენებრ ცოვედი ადამიანების იმედი არ უნდა გვქონდეს. ისინი ვერაფერს გვიწყვიდნენ. ოუნდაც აიდე ის, რომ.. ადამიანი მართო კვდება.. სულ მართო კვდება..

მონაზონი: მე სულელმა კი ამდენი დრო ფუჭად დავკარგე იმ სიბინძურეში.. რა მეშველებოდა, თქვენ რომ არ შენებუდროდით?!

წინამძღვარი: სხვა გამოჩნდებოდა, მერტი, ვინც ვარგენებდა ჭეშმარიტ გზას.. კარგი ახლა მე ჩავად ბაღში და ჭიდან წყადს ამოვიტან. დავჭვირებ.. შენ რუფი მოიყვანე, იგვიანებს რაღაც.. (გადის)

მონაზონი: კარგით, დედაო, ახლავე.. (გადის)

1.2 სპრანო

(იკრე ოთახი. მონაზონი და გოგონა ეზადებინ სსაუბროდ. შემოდის წინამძღვარი)

წინამძღვარი: ჭაში წყადი დამზარდა!..

მონაზონი: რა უნდა ვქნათ, დედაო? რუფი, ხელსაწმენდები წამოიდე!

გოგონა: ხელსაწმენდები? სად დევს?

მონაზონი. რა მოვივიდა? სად იდო, აღარ ვახსოვს?
გოგონა. პო, ვნახე, მოვიტანი!
წინამძღვარი. ეს მეოთხე ჭიქა და თუფში ვისთვის დადო, შეიძლება?
გოგონა. ეეს?... ისე... სიმშოლურად.
მონაზონი. ოჰ, ეს ისევე რაღაცას ეშვასკონს!
წინამძღვარი. კი, მაგრამ შეიძლება ვაფიქსოთ, რისი სიმშოლდა?
გოგონა. ეს არის... სიყვანულის სიმშოლო...
მონაზონი. (სიცილით) თუფში და ჭიქა, რუფი?
წინამძღვარი. ანუ ვინაშნ ვხოლოდ ღმერთის სიყვანუდი, შეიძლო ჩემო, და-
ნარჩენი ყვედაფერი წარმადებია და შენ ეს კარგად იცი!
გოგონა. ვიცი, ბოლო არ ვიცი, მაგრამ...
წინამძღვარი. მაგრამ რა, რუფი?
გოგონა. მე მინდოდა, რომ ისიც ჩვენთან ყოფილიყო...
მონაზონი. ვინ, პატარა, ვინ?
გოგონა. შენვენი დაგპატივებ... ჩვენთან, საუბრეზე... მე მეფონა, თქვენც
ვაგინებოდეთ... აქ ხომ ბევრი მათხოვარიც დადის...
წინამძღვარი. ვინ დაპატივებ, შეიძლო, ხომ უნდა ვიცოდეთ?
გოგონა. ეს დიდი სანთელიც იმითომ დაეწვი, რომ პატარა არ ვყოფილა...
წინამძღვარი. ვის, რითვის არ ვყოფილა?
გოგონა. (სდუკუნებს) ის ხომ მოლურადა... ჩემთან მოცურადა... მთე-
ლი ლამე...
წინამძღვარი. (მშობანებულად) დაწყნარდი, შეიძლო ჩემო, და იაე იღაპა-
რავე. ვინ მოლურადა, სად, რატომ, რად ვინადა სანთელი?
გოგონა. სანთელი... სანთელი ვუნათებდი... ვახსოვს, მერცხი? რომ არ
აზნულა ვხედავ და არ დაპნარადიყო... მერც ამოვიდა ჩემთან და...
ჩვენ ესაუბრობდით... როგორ წავიდა... აი, ეს გვირგვინი დამიჭოდა,
მინდურის ყვავილებს... მოვიხვედრე, მიტხრა.
მონაზონი. ღმერთო ჩემო, რა საოცარი ყვავილებია!
წინამძღვარი. ეს რა გვირგვინია, ვინ მოგცა, რუფი?
გოგონა. იმ ჭამებზე, დედაო, თქვენ რომ თქვით, რა უტიფარი სახე აქ-
ვსო... ის ხომ მე არ დამიხატავს... მამინაც თვითონ მოვიდა... აი,
ეს ზღვა გადმოცურა და მოვიდა... ჩემთან მოვიდა...
მონაზონი. თავუარაგნული ჭამები იყო შენთან ლამით, რუფი, მავის
თქმა ვინადა?
გოგონა. პო, მერცხი, შენც არ ვჯერა?! მოვიდა... ჩემთან მოვიდა... არა
აქვს უტიფარი სახე, დედაო, საოცარი თავადისფერი თვადები აქვს...
რომ უყურებ, გვინია, კაცის ნურაბაა ჭამ...
წინამძღვარი. ოჰ, ღმერთო, ისევე ეს თავუარაგნული... ეს ხომ მოგონილია,
დედაო, დედაო-და!!!
გოგონა. არა, დედაო, დამოჯერეთ... აი, ეს გვირგვინი მარტია, ისე მომი-

ტანა, არც დასველებია... ასე მიტხრა, დაიხურა, თუ არა თავზე, იმ-
ლეკსო... აი, ნახეთ! (იხურავს გვირგვინს. ისმის მუსიკის ხმა).
აი, რომ გითხაროთ... არ მომატყუა... მე მას ვუყვარვარ...
წინამძღვარი. გაჩუქდი!!! ეს, აღმათ, მოხეტიალე მუსიკოსები უკრავენ
ქვეშით, მერცხი, ვადაიხვევ! (მერცხი იმედაზა ღანჯრიდან და მარტია-
...
მონაზონი. იქ არაეინ არ ჩანს, დედაო!
გოგონა. დამოჯერეთ, რა, ძალიან ვთხოვთ... არ ვიტყუებო...

...
წინამძღვარი. მერცხი, მაგზეს სიყვე აქვს, ხერს. გაოცანე და დაწვინე-
გოგონა. არა მატხს სიყვე... დამოჯერეთ... მართლს ვამბობ... არ მინდა
რაწოდა... ჩემი გვირგვინი... (მონაზონს გოგონა ვაძვავს. წინა-
მძღვარი იჩოქებს და ჩუმად დოცულობს. შენოდას მონაზონი).
მონაზონი. დიდი სიყვე აქვს. უკრავ დედაო.
წინამძღვარი. საცოდავი მაგზეო, მოდავდა, მაინც საიდან აიკვირება ეს
ჭამები?
მონაზონი. მამატიყო, დედაო, მე მოუყვები დეგინდა, არ მეგონა, თუ ასე
იჩოქებდებდა ღმერთო, შენ მამატიო!
წინამძღვარი (გაბრაზებით). ვადაფრთხილე, მერცხი, არ მოუყვე ისეთი
ანებები, რომელიც ტყინს ვადალია-მეთქი. ამიტომ ვართ სამარად-
ნი ადამიანები, რომ არ ვიცოთ, როგვის რასა უიქო... ეს გვირგვინი
საიდან ვამბდა?
მონაზონი. არ ვიცი... პირველად ვხვდავ... რა დამაზია!... ნახეთ, დედაო,
კილაცას ღვინო დაუდვია... თქვენ...
წინამძღვარი. არა, მე არა!... აღმათ, რუფიო თუ... აბა, არც მას არ უხდის
ხელი.
მონაზონი. აი, საოცრება!... (ისმის გოგონას ხმა) რაღაცას მოდავს მაგ-
ზეო, დედაო!
წინამძღვარი. მოდავს? წამოდი, წავიდეთ!... გვირგვინი სად არის?
მონაზონი. გულზე აქვს მიხუტებული და ისე სძინავს.
წინამძღვარი. ფრთხილად შევიდეთ, მერცხი, და პადავლოთ!
მონაზონი. ავადვადოთ? პო, კარგი, დედაო, წავიდეთ!..

(დასრულდა)

(წინამძღვარი რაღაცას ფეხფეხებს ოთახში შეშინდის მონაზონი)

წინამძღვარი. შენა ხარ, მერცხი? ჯერ არ ვაუღლებია?

მონაზონი. არა, დედაო, მავრამ...

წინამძღვარი. როგორ არის?

მონაზონი. სიცხე აღარ აქვს, მშვიდად სუნთქავს...

წინამძღვარი. ეს რა გვირგვინია?... ისევე სახთელი?

მონაზონი. რომ შევედო, დედაო, ეს სახთელი ისევე სარგებელთან იყო.

წინამძღვარი. ჯერ გვიანა? გუშინდელი ხომ წყაღში გადავტყვევ?

მონაზონი. გვირგვინი ჩავიკვამლე უნახე... არ დამიჯერებოთ, დედაო, მთელი

ჩვენი, თითქოს ანათებდა...

წინამძღვარი (ირონიულად). თავზეც ხომ არ დავიხურავს, შემთხვევით?

მონაზონი. გამოგრიტყვებოთ და დაეკონკრე, მავრამ არაფერი...

წინამძღვარი (ვაშლისფერით). შეხე სიცხე ხომ არა გაქვს, მერცხი?

მონაზონი. არა, უშინაღოდ იმეფნად გაუთვინი, რომ სული უნებურად

წაჩივდა...

წინამძღვარი. აქ ხალხი ხივია. ჩავად მადში, გავხედავ წვილის სათავეს

დმერთო, რა ამბავია ჩვენი თავს?!

(წინამძღვარი ვარის მონაზონი გარკვეულ საუბარებსა შეშინდა გაქვ)

გოგონა (უვირბით). სად არის ჩემი გვირგვინი. ვინ აიღო?

მონაზონი. აქ აბის, დაწყნარდი, თავს როგორ ვრძნობ?

გოგონა (გაიომწვევად). მე კარგად ვარ, თავად როგორ გავიხსენო?

მონაზონი. რუფი, მე და შენ ხომ მეგობრები ვართ?!

გოგონა. თვადი გავყვამ, მერცხი!

მონაზონი. რომელი თვადი?

გოგონა. მარჯვენა!..

მონაზონი. რას მაიმუნობ!.. როგორ უნდა გავყვამ თვადი?!

გოგონა. მანდ კი არა, მერცხი, წინდაზე.

მონაზონი. აა, პო, კარგი... რუფი, შეიძლება სერიოზულად დავდამარაგო?

გოგონა. როგორ, შენ არასერიოზულად მედამარაგები ხოლმე?

მონაზონი. ხურობა იქით იყო, ჩემო გოგონა, მინდა გკითხო, წუხტი

ღოსაც რატომ დაწვი სახთელი და...

გოგონა. და თაიგულის გვირგვინი საიდან გაქნდა ჩემს ოთახში!..

მონაზონი. პო, რუფი, ძალიან გთხოვ, მიიხარო!

გოგონა. მე ეს უკვე ვუწინ ვაქვი და არ დამიჯერებო, სიცხე გაქვსო!

მონაზონი. გუწინ მართლა სიცხე გქონდა, რუფი, ბოდავდი...

გოგონა. სიცხე შეიძლება მქონდა, მავრამ არ უბოდავდი, უვედაფერი მარ-

თადი ვთქვი... შენ მაინც როგორ არ დამიჯერე, მერცხი?

მონაზონი. მართალი გითხრა, თითქოს დავიჯერე კიდევ, დღით შენთან

რომ შენოვედი, თავზეც კი დავიდე ეს გვირგვინი, მავრამ!..

გოგონა. მართლა, მერცხი? ესე იგი ცოტა მაინც გვერსა, აი, ნახე! (იხუ-

რავს თავზე გვირგვინი. ისმის მუსიკის ხმა) მაინც უანგრიდან ისე-

ვით?! ან არიან მოხეტიალე მუსიკოსები... კარგი, მე წყაღობ, ამა,

რომ ისე (იხვის გვირგვინი. წყდება მუსიკა). კიდევ არ გვერსა?

მონაზონი. რა გითხრა, რუფი, საოყარია პიტიპიტო... შენ ეს მოსახარი -

კუქინაც იყო?

გოგონა. პო, იყო... მართლა, ძალიან მოეწონა ზენის ცვილი...

მონაზონი. ესე იგი, მავრამ დალია...

გოგონა. კიდევ, შეძობრდა, ჭამი წყადი რომ დავიშინათ, ხვადე გექნებათო.

მონაზონი. წყადი გექნებათო?! უგვე იცის... რა იყო, რომ არ მოვატყუ-

ვამ?

გოგონა. აბა, მერცხი, ის ტყუილს არ ამბობს. იგი, რა კეთილი და ძლა-

რიაა?! რომ მოვიღო...

მონაზონი. საიდან შეშოვიღო?

გოგონა. არ ვიცო! რომ ცოტახე, ასე მიიხარა - შენში ცენტურაბო. რო-

ცა შენ ძალიან ვახდა, მაშინ ვამოუფარო.

მონაზონი. რაო, შენში ცენტურაბო? (პირფარს აწერს) კიდევ რას გე-

ტყუება?

გოგონა. მიყვება თავფარაღის ამბებს, რა კარგია იქ ცხოვრება, მერცხი...

მონაზონი. შენ არ გესმის, ზაღარავ, მე ვიცო, რა არის იქ ცხოვრება...

გოგონა. შენ იგი, წინამძღვარმაც იცის... თქვენ ნახეთ და მერე მოხვე-

დით აქ. არ შეიძლება, მკაცრად და... თვითონ ამოვირჩიო?

მონაზონი. ჩუ! ანა, რას ამბობ! ვინ ჩავაგონა ეგ აზრი, შენმა ჭამუკმა?

გოგონა. არა, მერცხი, მე ვამბობ, არავის უთქვამს!

მონაზონი. რუფი, ეტყობა, ზენის სუდში ძალაც ხდებია... საშინელი...

გოგონა (ვითომ სერიოზული ტონით) პო, მერცხი, აღმათ, მართალი ხარ...

კინდა თავდაყირა დავდე?

მონაზონი. რა უნდა ქენა?

გოგონა. შემოხედე! (დგება თავდაყირა) იგი, რა სასაცილო ხარ, მერცხი?

რატაკვებ კოიხარ ფეხებით... აა, აა, აა... უვედაფერი ვიჩანს... (მო-

ნაზონი კამას ქვემოთ ეწვევა. გოგონა იცინის, სწორდგება და ვარ-

ისის)... მე ოთახს დავადავებ!..

(მეზობლის წინამძღვარი)

მონაზონი. რა პიქნიით, დედაო?

წინამძღვარი. ღმერთმა კეთილი თვალით ვადმოვხედა, მერცხო, ჭა წყალი
თა საჭურველად.

მონაზონი. რა საქვით, ჭამი წყალად?

წინამძღვარი. პო, მერცხო, მივც გაშიკვირდა: მაგრამ ღმერთი ჩვენთანაა.

მონაზონი. ღმერთი კი არა, დედაო, უსუფუტობა ღირსადღის ჩვენს თავს!

წინამძღვარი. რა იყო, კიდევ მოხდა რამე? ხად არის რუფი?

მონაზონი. ახლა ვედაპარაკვი!..

წინამძღვარი. რათ, მერე?

მონაზონი. იმას უთქვამს, მე შენში ვცხოვრობო...

წინამძღვარი. მერცხო, შენ ვფერა იმ სუფელს?

მონაზონი. არ მჯეროდა, დედაო, მაგრამ...

წინამძღვარი... ის ღვინოც იმას დაუდგოდა... შეშინებია, ხვად ჭამი წყალი
და გუქნებათო... გუქნებათო, აბა, ხადიან ჩნდება? თან, რთი
იხურაქს, ისეთი ჭკვიანი პანჯეში ისმის...

წინამძღვარი. მისინე, მერცხო! ეს ქაბუჯო გოგონას... როვორ გომბრა
რუფამ შეიქმნა თავისი იყენების სამყარო და თეილონვე აჯერა ამი
სა...

მონაზონი. პო, დედაო, მაგრამ გვირგვინები უფლოსური მუსიკით, ჭამი
წყალი... ვინ დღია ღვინო?... შეშინია, დედაო, ხალცრად შეშინების
იქნება რაიმე მოიფიქროთ, რაიმე იღონეთ!..

წინამძღვარი. მართალი ხარ! ხვადინდევ დღესაც დაუდგოდები. ღამე დაგვი
დაარაჯდები... იქნებ... თუმცა სისუფელა, მაგრამ მაინც... უხაზოთ...

მონაზონი. პო, დედაო: კარგხ იზანთ, თორემ საფოლავი შავშეი... თ
ღმერთო, ვუდაფერი ჩენი შინაია, ჩემი შინაია? ღმერთი არ მისა
ტოებს ამა, დედაო!

წინამძღვარი. ღმერთი ყველაფერს გაბატონებს, მერცხო, რასაც გულისთ
ინახებ. ახლა მითავანია, როგორმე გონზე მოვიყვანოთ გოგონა თ
შერე... ყველაფერი თავის ადგილზე დაჯდება...

მონაზონი (თავისთვის). როგორ მითხრა (რუფამ, სიზმარი ვნახვო... მღ
რე ყველაფერი თავდაყირა დადგაო...

წინამძღვარი. მერცხო, მე გოგონას დაეხედავ. შენ იქნებ წყალი ამოიტა
ნო. (წინამძღვარი ვადის).

მონაზონი. რა აქმა უნდა, დედაო! (მონაზონიც ვადის).

...კონსტანტინე... გოგონა... გვირგვინო თავზე... ცხვირს იმის მი
შე... მერცხოს მონაზონი.

მონაზონი. (რუფად. მადლი დიდალი მივინ ჩურჩუდით) დედა მშველოში-
ო, რუფი!

გოგონა. მერცხო?... რატომ მომავლობე ასე უთენია?!

მონაზონი. მუსიკის ხმა ჩომცხმა. გუყმა არ მომიტამინა და შენოვედო. ეს
კიდევ ახალი გვირგვინია?... იყო?..

გოგონა. პო, არდახახს წავიდა.

მონაზონი. კი, მაგრამ, ათიდან ვაფიდა?

გოგონა. (მხრებს ირწავს უსიყვარულ)

მონაზონი. ბოგორ, ვერ დანახე?

გოგონა. დაგინახე, მერცხო, მაგრამ არ ვიცი... ჩემი ჭაბუკო ყოველსმე
ბედა...

მონაზონი. ჩემად! ყოველსმეგვე მხოლოდ შემოქმედია!

გოგონა. კი, მერცხო, მაგრამ ღმერთი მადაღია და მაღლა, ძალიან მაღლა.
მე ვიღებო მაღლა ყუბებოთ, შინდა თვადღში შეგებდო.

მონაზონი. ვის, რუფო, რას ამბობ?

გოგონა. პო, თვალში მონაზონის უსუფუტობა იმას, კისი იმედოც მანებს!
ბოგორ, არ უნდა მიტოვებ და რაც არ უნდა ვინატირო, დამეხმარება

და შემიხრუდება ჩემი ჭაბუკი.

მონაზონი. ამ ღამეს მოვა შენი ჭაბუკი?

გოგონა. ამ ღამეს? აუცილებლად!

მონაზონი. მაშინ, იყო რა...

გოგონა. რა გინდა, მოთხარე!

მონაზონი. მაშინ... ხახოვე გამზადოს შენებდა, თუნდაც სუფ
თით.

გოგონა. კარგო, მერცხო, აუცილებლად! თუმცა თხილენაც არ უნდა, ის თხო-
თონდე ხვდება ჩემს შაფოქრს. (იხმის სასუფოლო შელოდო. მონაზონი
იწყებს ცუკვას უდგარბუდო, შეუფერებელი ზანერებით)

მონაზონი (ცუკვავს). ღმერთო, რა ხდება, რა ხდება ჩემს თავს, ამას რას
ვაკვასებ... ამ ცუკვას ხომ დიდი შინს წინ ვცუკვავდო იმ შინსურ სა-
ხდში... ღმერთო, ისევე ის სუნი, ორთქლი... „ცუკვავდა“!.. არ მიიღა
მისა დაწახვა... გარედი, ნუ ცუკვავ, მერცხო რა მუქარაყობა?... თავ-
ბრე მესხვევა!.. მუტის დაუკო აღარ შემოძლია! მაგრამ არ მესოფინს!..
მონაზონი გაარჩევთ მუსიკა!.. შეწყვიტეთ!..

გოგონა. დაწყნარდი, მერცხო, რა მოგვიბოძა, მშვენივრად ცეკვავედი იცო, რა დამაზი იყავი?

მონაზონი (გაოგნებული). ეს რა იყო, რუფი, მიიხანო, რამ ამაცეკვა, ამ მუხაკა, სწორედ ის რუსიკა, საიდან ამოტივტივდა?

გოგონა. შენ ხომ ვინდობდი, მერცხო, შენთვის საზოგადოებრივად ვინაა მონაზონი. ღმერთო, მაშატივო, რამეთუ ან ვინდობდი, რას ვამბობდი! (შეზოგის წინამძღვარი)

წინამძღვარი (მკაცრად). რა ხედა, რა აზრადი აქ, ასე უთქვია?

მონაზონი. დედაო, შანთადი, ყველაფერი მართალია... ვინაატივო ხუთი წუთით მვედი ცოფა და... მე ვეცდები, ვეცდები, ყველაფერი გამახსენდა... ო, როგორ შეზინდება ჩემი თავი...

წინამძღვარი (ღინჯად და მონოტონურად)... შევიდო ჩემო! დაო, ჩემო მბებრ, დეათისმოსავ კაცს უთქვამს, რომ არაფერმს ადამიანების საში კატეგორია: პირველი კომპარტბა ღმერთს, ამიტომ, რომ უფრო აღმოჩინა იგი ასეთი კაცი შევნივრად და კეთილგონიერია. მერცხო ეს შენ გყვება, მერცხო, ესენს რმერსს, ამიტომ, რომ უფრო ან უფროა, ასეთი კაცი კეთილგონიერია, მაგრამ უბედური. მესამე კატეგორია, რუფი, შევიდო, არც ეძებს და არც უბოვია. შენზე იტყვიან უბედური და უკეთურიო. ამას მე ღმერთი ან მაშატივმა. ყველანაირად ვეცდები, აგაყდრო მრუდე გზას. აქ რომ მყავხარ, ამით გულად მანკიერებისგან... ვაინახსოვრე, რუფი, რწმენა დეათური ნაჭის და ყველა ვრძობაზე მაღლა ვგას... მხოლოდ ვუდიო შეივრძნობი ვრძობაზე და თუ ეს ვუდი სუფთა არა ვაქვს ყოველგვარ მიწიერისგან და საცხად არა დეათის სიყვარულით, რწმენით, მაშინ შენ უფრო იხსნი საკუთარ სულს კურსადედა... შენ სააწაუდს ვუდივები, შევიდო, ღმერთისგან, რათა იწამო და რაიკ ან დავყოვნებს შენს ვადა-საბრუნად...

გოგონა. შეიბებება, დედაო, „მესამე კატეგორიის ადამიანი“ ერთი წუთით გავიხდეს „იქ“?

წინამძღვარი. ეპ, რუფი, მე ახლა უბედური ვარ, მაგრამ... ჯომიო, იფიქრე!.. (გოგონა გადის)

მონაზონი. მაშატივო, დედაო, ყველაფერი მაშატივო! მე უკვე აღარ მჯერა, რაც დროი წუთით დავიჯერე... მე შანთად ვეძებ და გულით მიწადა, რომ უბოვო... ამიღამ მთავა ის ვამუყო... დედაო, დავუდარაჯდეთ, თორემ ძვირად შეშინია, რაღაც ცუდი წინათვრძნობა მაქვს...

წინამძღვარი. პო, მერცხო, ახლა წადი, დაახვენი! მე გავად სამლოცველოში და თქვენს მავრივრადაც ვიღობებ.

(დადანი)

გოგონას საბრუნებელი მოძიო, რუფი, ვგას ვაწარასთან სანთელი ხელში

გოგონა. (თავისთვის) მშვენივრად ვეცადე ჩემი, მთავარე მამა ჩემი, ეს წმინდ-წმინდი ვარსკვლავები — და-შინია ჩემო... (შეშინების წინამძღვარი უბრუნდება)

წინამძღვარი. კიდევ არ გძინავს, შევიდო?

გოგონა. უი, თქვენა ხართ? სწორედ შიდა ვაპირებდა დაწოდან...

წინამძღვარი. რას აკეთებდი, რუფი?

გოგონა. ... არაფერს... ცას კუყუტებდი და... ზღაპრს.

წინამძღვარი. რადან?... რას მადღე უბრუნებს უკან?

გოგონა. ეეს? სანთელი... რა კეთილგონიერია სანთელი, არა, დედაო, ყოველთვის სხვისთვის იწყის, ახვის სურვილს ვწმინდა ასე უარგაროდ...

წინამძღვარი. რად ვინდობდი სანთელი, რუფი?

გოგონა. ისე, უბრალოდ, ძვირად დამაზიო... სანთელი ანთებუდი... დამაზიო... მადიან...

წინამძღვარი. ვინმეს ხომ არ ედობები?

გოგონა. აპ, ანა! დღეს არ მოვა, უბრალოდ ვეფიქრობდი...

წინამძღვარი. რაც ვეღაშარაკე, თუ იფიქრე იმაზე?

გოგონა. როგორ არა, დედაო, ხომ ვითხარით, ახლაც ვეფიქრობდი... მე მგონი, უკვე „მეორე კატეგორიის“ ადამიანად ვიქცევი!

წინამძღვარი. რუ სუფილომ!!! უკან რატომ იყურები, რუფი?

გოგონა. ისე, უბრალოდ, უბრუნებს...

წინამძღვარი. კი, მაგრამ, რა უბრუნებს, ნათელი კი არ იბრუნებს ვარდთ?

გოგონა. არა, უკმადა ვამაქრობდა და აღმათ, იმიტომ...

წინამძღვარი. პოდა, რააქრე სანთელი და რაწმენო დოფინში, უკვე გვიანია!

გოგონა. რა თქმა უნდა, დედაო! როგორც კი ვახვადო, დავწყვიდი. მერცხო სად არას?

წინამძღვარი. ძინავს უკვე, შენ კი ისევ ფეხზე ხარ!

გოგონა. თქვენი არ იძინებთ, დედაო?

წინამძღვარი. რა იყო, საიმი ხომ არ მიღინებ?

გოგონა. არა, ისე, სად უნდა წაყოფე?... უბრალოდ, ვიციოხე...

წინამძღვარი. პო, კარგი. ახლა რააქრე სანთელი და დაწვეი. გოყურე!

გოგონა. დავწვები, დედაო, მაგრამ სანთელი იყოს, ცოტას წავიკეთებაც.

წინამძღვარი. წადიოხდავ? რა დროს კითხვაა ამ შუალამისას, არ გესმის? ჩქარა!

გოგონა. ძვირად ვთხოვთ რა, სუდ ცოტა ხანს... წინამძღვარი, სანთელი მე მჭირდება, უნდა წავიდი!

გოგონა. რაში გჭირდებათ, დედაო, თქვენი სხვა აიღეთ...

(ათბა, წინამძღვარი, მონაზონი და გოგონა)

წინამძღვარი. მტეი აღარ არის! მე წვირდებო-მეთქი! ჩააქნე და მომეცი! გოგონა. ანა, ვებ მოგვენო! სუდ ცოტა დაბრწყა, ნაცვამთაგრებ და დაგწეუ ბი..

წინამძღვარი. მე ვოცო, შენ რაც ღაგრჩა!.. მთელი ღამე უნდა ედოღო ანა-ვის და არაფერს... მომეცი!!!

გოგონა. ძალიან ვთხოვთ, დედაო! მო, უნდა ედოღო. მე რომ სანთეღო ჩავაქრო, აპირამდე ვეღარ გამოაღწევს...

წინამძღვარი. რუფო, შენ დიდი გოგო ხარ. ვერ ხვედნი, რომ არ აცსე-მომს არაგითათო თაყუანაგვანი! არაგითათო ჭაბუკი! შენ თვითონ გამორიგონე და გვერა ამ სისუდედის!

გოგონა. ანა, დედაო, არსებობს, არსებობს! თქვენ თავად არ გინდათ, რომ დანიჯვართო, თორემ მე მათ ვესაუბრები. ის ხომ ყოვედ მოსედაზე ვლირგვიშს მიტოვებს, რომელიც ცოცხალია, სუნთქავს, ბლე-რის...

წინამძღვარი (ყვირილ). მეორედ აღარ გავიგო ეს მოგება!!! მომეცი სან-თელი! მონეცი-მეთქი!!!

(წინამძღვარი ცდილობს წაბრყვას სხალელს გოგონა არ ანებება).

გოგონა (ისტერიულად). ანა რა, დედაო, ანა რა! ძალიან ვთხოვთ... ან ჩააქნოთ, დაიხრჩობა, დედაო, მოკვდება, დედაო, არა! არა! ცოცხალს ნუ იღებთ!.. ნუ მარტმეგეთ!.. დედა, მიშვედე... დე-და!.. (შემობრბის მონაზონი და აკაეებს გოგონას) მერცია, შენ მაინც უთხარა!.. დამა-ნებელთ თავი!.. არ მოგყვირო... ანა!.. არ მოგაკვდეგინებთ, უღმერთო-ებო!.. გამიშვით ხედი!.. ღამურემო!.. შეეო ღამურემო!.. ანა... ა რ-ა!.. რატომ ჩააჭბეთ... რატომ კლავთ... რა გაგიშავათ... დედა!.. ძოდი, რა დედა... ჩემთან!.. მიშვედე!.. ღმერთო, სად ხარ?! მიშვედე!.. ეს რა ქენით... მოკალით!.. თქვენ ის მოკალით!.. მეც მომკალით!.. მეც მომ-კალით!.. (მიჰყავთ საწოლთან)... მომშორდიო!.. ვერ გიტანთ!.. (მი-ესვენება დოვირზე)

წინამძღვარი (კანკალებს). წადი, დაწევი, მერცია!

მონაზონი (ნაპტორაღევი ხმით). მერც, თქვენ, დედაო?..

წინამძღვარი. მე ან ღაგრჩები, შენ წადი, წადი, დამტოვე მარტო.

(მონაზონი გადის, სკენა მხელდება)

წინამძღვარი. ეტყობა, ვიღაცამ მიამარა სული უფაღს!.. ღმერთო, გაანათ-დე! (შემოდის მონაზონი აფორიაქებული)

მონაზონი (ქშენო). დედაო, აქა ხართ?

წინამძღვარი. რა ამბავია, მერცია?

მონაზონი. საშინელება ხდება, დედაო!

წინამძღვარი. მოძღვარი?..

მონაზონი. უარესი, დედაო, უარესი!.. (წინამძღვარი აწვევს კიბა წყადს)

წინამძღვარი. ანა, ვალიე!

მონაზონი. ბიჭი ნახეს, დედაო, დიდიო...

წინამძღვარი. ვინ ბიჭი, სად ნახეს?

მონაზონი. ზღვის ხაზირას!.. წუხედის დამწარვება ზღვაში... ამ დღის მე-ბადე! ემა უმოვით...

წინამძღვარი. რას ამბობ, მერცია, რას?.. შენ გვონია, რომ... ის იყო?..

მონაზონი. თავსაც ვერ ვუტყდები, დედაო!.. წითელი პერანგი ეცვალ!

წინამძღვარი. ვარუდში!! მტეი აღარაფერი თქვა!

... და უთხრა მას დაეთიმა: როვონ გამედე და აღმართე ხედი უფდის ცხებულის დასაღუშად? დაუძახა დაეთიმა ერთ მსახურთაგანს და უთხრა: ან წოდი და მოკალი ეს კაცი. მან დაპყრა და მოკვდა იგი. უთხრა მას დაეთიმა: შენს თავზეა შენი სისხლი, რადგან შენმავე მაგებმა გამხილა, როცა თქვა: მე მოვკალიო უფდის ცხებუდი...

მონაზონი; ყუდად ხომ არ ხართ, დედაო?

წინამძღვარი. ჩუ!.. მოძიზლო უფაღმა ჩემი სიმაართისაებრ და სიწმინ-ლიაებრ გადამიხადა. რადგან ვიყავდი უფდის გზას და ჩემი ღმერ-ლისთვის არ შემეცოდავს. რადგან მასი მცნებები წინ მეღო და ბი-სი წესებისთვის არ გადამიხვევია. წრფელი ვიყავი მის მიმართ და ცოდვას ვაყურზოდი. გადამიხადა უფაღმა ჩემი სიმაართისაებრ და სიწმინდისაებრ. რადგან, უფაღო ჩემო, დამპარა ხარ! უფაღი მწიღს მინათებს. წრფელია ღვთის გზა. წმიდაა უფდის სიტყვა, მის მოიმე-ღეთა ფარია იგი, რადგან სად არის სხვა ღმერთი, გარდა უფდისა!..

მონაზონი. დედაო, დედაო, მოიხდეო, დედაო!

წინამძღვარი. ნუ გეშირია, მერცია, ყველაფერი კარგად იქნება. მთაყარიო, გოგონას როგორმე გავაგებინოთ, რომ ეს ჭაბუკი მისი თავფარა-ნედი არ არის.

მონაზონი. ეს ის ჭაბუკი არ არის, დედაო? მართლა არ არის?

წინამძღვარი. ანა, მერცია, არ არის!

მონაზონი. კი, მაგრამ დამწარვადი ბიჭი?..

წინამძღვარი. ამა, დაფიქრდი! ამ სიმაღლიდან როგორ შეიძლება დას-
თლის პატარა შეუქით მთელი ზღვის განათება?!

მონაზონი. პო, დედაო, მართაღს ამბობთ! რა შედნიერებაა, რომ...

წინამძღვარი. შედნიერება არ არის, შეტყი, უბედურებაა! მოკვდა კაცი
სუდი ერთად, ვინ იყო. ზვენი უნდა ვიდოცოთ მისი სულის შესამსუბუ-
ქებდაღ...

(ჩემოდის გოგონა ხედავს მათგანს)

გოგონა. (ძლიერ ვახაგონად) დიდა მშვიდობისა, დედაო! დიდა მშვიდობი-
სა, შერცი!

მონაზონი. რუფი, ადვილი უყვი?

გოგონა. პო, შერცი, ზარების რუკვამ ვამაღვია...

მონაზონი. აა, წირვა იწყებოდა...

გოგონა. პო, წირვა იწყებოდა... ჩემი ვაბუჯის სახედაც მოიხსენიებენ...
ჩემი საყვარავენული მოკვდა!.. მოკვდა!.. რა მნიშვნელობა აქვს, უნ-
და... ჩვენი უნდა ვიდოცოთ მისი სულის შესამსუბუქებდაღ...

მონაზონი. არა, პატარავ, ეს ის არ არის!..

გოგონა. ... იცი, დედაო, თქვენ მართაღა იყავით... ეს გვედაფერი ჩემი
წარმოსახვა იყო მხოლოდ... მხოლოდ ჩემში არსებობდა... ეატარე
მარტომ, ნაგრამ ვეღარ ჩაფიქრე... შეპ!, და ვასკდა... რე დაფრწმუნ-
დი თქვენნი სიტყვების სიმაართეში. ღვთის სიყვარული ყველა ვაბნო-
ბაზე მადლა დგას!.. (იბნინიდა) მე თქვენ დამაბახეთ იმ ვისი და-
საწყისი, რომელსაც ასე ხშირად ახსენებთ ზოდში...

წინამძღვარი (პირფარს იწერს). პოი, გმადლობთ, უფალო, ყვედაფრის
კეთილად დაგვირგვინებისთვის!..

მონაზონი. (მთხვენებითი მხიარულებით) მთელი, ეისაუხმით! ახდავე
გავშიდი სუფრას,

წინამძღვარი. მოდი, შვილო, ვამე ცოტა, სუსტად იქნები. (მიუსხდებიან
მავიდას)

მონაზონი. საშინლად ცხედა, რა გვეშველება, სუნთქვაც კი ჭირს!

წინამძღვარი. შეეს ნუ ემდურნი, დაო!

მონაზონი. მობრტველო, დედაო, ჯერ გადაგვირვი წაწიუნს, მე მოვვიდი.

წინამძღვარი. ადაბიანის სული ინახავს თავის თღინდელ ჩვეუბას ძლიერი
მხოლოდ ისაა, ეისაც თავის ძველა შეუძლია.

მონაზონი. ჭეშმარიტად!

წინამძღვარი. დღეს დღეს შემოწირულება მოგვეყვია. ჩვენთვის დავიტო-
ვებთ შვირებს, დანარჩენს გავეუზნავინთა თბოდ მავშეთა თავშესა-
ფარს... მურაბეშიც არის, რუფი, შენ ხომ გოყვარს?

გოგონა. პო, მიყვარს...

მონაზონი. (ჭიბა უფარუბა და ტყუება) ვაიმე!

წინამძღვარი. ვიცი, რომ გავიტყუებოდა...

მონაზონი. ილოჯით?..

წინამძღვარი. პო, ვიცი!

გოგონა. მე უფე ვატი რაც ჩემის ცხოვრებაში...

წინამძღვარი. შენ ყვედაფერი წამ გაქვს, შვილო. მოთვარია...

გოგონა. თუ შეიძლება, მე დაწვენი, რაღაც თავი მიმჩუია... მათიტილო...
ფრთხილად! ფული არ წამოსდო, შერცი, გუშინ გაღაბი ჭინკის დასამ-
რებად...

წინამძღვარი. წადი, შვილო, მოისვენე!

(ისმის ზარების რევა)

მონაზონი. ო, როგორ მიხარია, დედაო, ყვედაფერი ასე კარგად და უმ-
ტკივნეულად რომ დამთავრდა.

წინამძღვარი. უმტკივნეულად? ვიროს?.. ჩემი ბავშვია!.. ვუღო, მტურება,
შერცი, ასეთს რომ უყუბობ. ღმერთო, ნუ მიწყენ, მავრამ... გუშინ-
ველი რუფი ღირბევიბა...

მონაზონი. რაღაც სიზმარით იყო ყვედაფერი.

(ისმის ზარების რევა)

წინამძღვარი. წადი, შერცი, ჩაიცვი, ანდა ნამდვილად წირვა იწყება. მე
წიგნებს ავიღებ, მოძღვარს შეეპარდი...

მონაზონი. პო, ახდავე, დედაო.

(გაღიამ)

II სპარაოი

(ლოლა. ისმის წვიმის ხმა. ჩიღების ჭიჭიკი. სუენაზე შემობრბის გოგონა დამის
პრობუბა, გვირგვინით თავზე. თან ახლავს მუსიკა.)

გოგონა. (გახარებულად ყვირის) წერცი! დედაო! მოდიოთ! ჩქარა, მოდიოთ!
(სხვადასხვა მხრიდან შემოდიან ჯერ მონაზონი და შერცი წინამძღვა-
რი) ნახე, შერცი, ჩემი გვირგვინი!.. ამ დილით დამიტოვა!

წინამძღვარი. რა ხდება, რა ამბავია?

გოგონა. დედაო, შემოშხველო და მითხაროთ: „რა დამაზი ხარ, შვილო ჩე-
მო!“ დღეს, მართლაც, დამაზი ვარ და თქვენც ძალიან დამაზები ხართ!

წინამძღვარი. ისევე გვირგვინი?!

გოგონა. დიდი რამ გახდები, მაგიდაზე დაშვდა, დედაო, ჭაბუკმა და მიტოვა... მე იომ წუბნელის სანთელი აგანთე ხარკველში, თითქოს გული მივრძნობდა... ო, ღმერთო, რა წაღაღი ხარ და ძლიერი... მე ანათლებს მიმზებრდება ვიქრო ზეით, შენსკენ... დედაო, აქვე, ვიცი, ისე ან ვფერათ, ვაოგნებუდი მიუტრებთ, მაგობი დამოჯრეთ, აქვენი წეიბსება ას ვერ უბნახოთ... თუნდა, ნე თქვენი სიმრმავე უფრო მარწმუნებს მის არსებობაში... ჰო, მერცხე, ნუ ტირი! იმიტომ, რომ შენს ცრბებსს მოპყვება დიმიდი, ისევე როგორც სიკვდილს — სიკვდილზე... ის ცოტადია, გესმით, ცოცხადია... როგორ დევნებო, რომ მოკვდა: სიკვდილი ხომ მოკვდავთა ხვედრია! ჰო, დედაო! ჰო, ნებრე... ფრთხილად განმსაჯეთ! მე ნაბრთ არა ვარ! რესკვეთა ჩემი ჭაბუკი — ჩემი ჭაბუკი — ჩემი სიყვარული და სიძარბო... სულ ესაა მსაღი ჩენი ძადა და ცოტი, ღრმად მწამს, რომ ღმერთი ჩემს მხარესაა... გახსოვთ, დედაო, რომ მითხარით: „შენ საწყაულს ველოდები, შვილო, ღმერთისგან და ისიც არ დაყოვნებს შენს გადასარჩენად!“ — აქვენი გვერდით ეს სასწაული უკვე მოხდა, როცა წითელღვე-რანგის ბიჭი გამოჩნდა ზღვაში, მაგრამ არა, დედაო, ღმერთი უუ-რო დიდა, ვიდრე თქვენ გვონათ და მე ის ვიწამე სულით ზორცამ-დე და გაჭრე ჯიოღვონიერი და ბეღიერი... ხომ გესმით მუსიკის ხმა?... ეს ღვთაური ჰანგი ჭაბუკმა მიუღა... ეპ, ეტყობა, ადამინ გაზიარება უფრო მწელია, ვიდრე ტირია. ადამათ, იმიტომ, რომ ნენ გულწრფელად ვანიცდი სხვის მწუხარებას, სიხარულით ხავსე, რომ შენი ბირადი ტირი არ არის... ნუ ნიგურებთ ასე!.. მე შედნივნი ვარ! ნე მიყვარს!.. მიყვარს!! ცესმით?... მი-ყვარს!! საშინლად მომწონია, წამოვით, ვესაუბროთ, შე გავში სუფრას, ვიცი, რომ მუწამდებიც უბრებს, გუშინ ხომ მემოწირულება მოგვიყოდა... მერე, დაღებობი მთვესმარებით, მერე ვიწევა ვინებ, სადღილად გავაკვებ, ვახმამსავ, თლონდ... .ერთი სანთელი უნდა მომცეთ, დედაო, კარგათ?... აო?... არა?... ვერ გავიგე!.. კანდაა: ჭიბი გარყვნიო?

მონაზონი. რა თქვი?

წინამძღვარი. რა უნდა გავჩვენო?

გოგონა. ჭიბი, მადრის ჭიბი! იმას რომ გამოსკვდება ხოლმე, მერედა უბე-დაე ჭაბუკს...

(გოგონა ანთებს დიდ სანთელს. სცენა ბნელდება)

დასასრული